Succese — dar nu pe măsura posibilităților

Pe marginea activității consiliului raional U.C.F.S. Tulcea

MIHAI RADOVICI
instructor al consiliului regional U.C.F.S. Dobrogea

În raionul Tulcea activitatea sportivă de iarnă este în plină desfășurare. Numeroase asociații sportive din cadrul acestui raion organizează întreceri de șah, tenis de masă, popice, trîntă etc. la care participă un mare număr de membri U.C.F.S. Această vie activitate este consecința unei temeinice pregătiri a activității sportive de iarnă de către consiliul raional U.C.F.S. precum și de comisiile pe ramură de sport.

În cadrul acțiunii de pregătire a sezonului sportiv de iarnă a fost difuzat în toate asociațiile sportive regulamentul Spartachiadei de iarnă, trecîndu-se în același timp la reorganizarea și activizarea unor comisii pe ramură de sport. Consiliul raional U.C.F.S. Tulcea (președinte Nicolae Anghelidis) s-a străduit în permanență să atragă în activitatea sportivă și să instruiască un număr cît mai mare de activiști obștești. Interesant este de semnalat faptul că o bună parte a activului obștesc al consiliului raional U.C.F.S. Tulcea își duce activitatea și în cadrul asociațiilor sportive, îndrumînd și controlînd munca consiliilor acestor asociații. Datorită acestui fapt instructajele cu consiliile asociațiilor sportive s-au făcut la timp și în bune condițiuni, majoritatea dintre ele reușind să-și ducă cu succes la îndeplinire sarcinile pe linia dezvoltării și întăririi activității sportive. Exemple în acest sens pot fi date asociația sportivă Progresul din Isaccea (președinte Ștefan Roman), care în ultimul timp și-a întărit serios baza materială, precum și asociațiile Flamura roșie, Vulturul și Munca din orașul Tulcea, Biruința Niculițel, Orizontul Sulina ș.a.

Pe lîngă aceste exemple bune trebuie să spunem că în raionul Tulcea există încă o serie de asociații sportive cu o activitate slabă. Spre exemplu, în comuna Mihail Kogălniceanu sînt organizate trei asociații sportive, dar nici una dintre ele nu își duce activitatea în bune condițiuni. La cele trei asociații există lipsuri mari, lipsuri care datează de mult timp și care frînează dezvoltarea activității sportive. Deși consiliul raional U.C.F.S. a luat unele măsuri pentru activizarea consiliilor asociațiilor respective, lucrurile nu s-au îndreptat nici pînă acum. La G.A.C., unde președinte al consiliului asociației sportive este tovarășul C. Arnăutu, într-un an de zile nu s-a desfășurat nici un fel de activitate și nu s-au strîns de loc cotizațiile. Nici nu-i de mirare acest lucru, din moment ce dacă îl întrebi pe tovarășul C. Arnăutu cîți membri are asociația sportivă el nu va putea să-ți răspundă. Mai gravă este situația la S.M.T. Aici președintele asociației sportive nici nu este cunoscut, iar secretarul, tov. Dumitru Șerban, „uită" sistematic să muncească pentru îndeplinirea sarcinilor, împiedicînd pur și simplu desfășurarea activității sportive. La G.A.S. președintele și secretarul consiliului asociației sportive sînt detașați din unitate de aproape un an. De atunci asociația sportivă aproape că nici nu mai există. De această situație se face vinovat, în primul rînd, consiliul raional U.C.F.S. Tulcea care avea datoria să se ocupe mai intens de felul în care se desfășoară activitatea sportivă în comuna Mihail Kogălniceanu.

Exemplul acestei comune nu este din păcate singurul. La Somova, Valea Nucarilor și în alte comune mai există asociații sportive care nu-și desfășoară activitatea pe măsura posibilităților existente. Cauza principală a acestui lucru este și faptul că consiliul raional U.C.F.S. Tulcea, după ce a obținut o serie de frumoase realizări în munca sa, a slăbit în ultimul timp legătura cu terenul. În acest fel consiliile asociațiilor sportive din unele comune, lipsite de o îndrumare și un control permanent, au început să-și neglijeze îndeplinirea la timp a principalelor lor sarcini. Sperăm că lucrurile se vor îndrepta, cu atît mai mult cu cît activul salariat și obștesc al consiliului raional U.C.F.S. Tulcea a arătat că știe să muncească și să-și organizeze activitatea astfel încît să contribuie la întărirea și dezvoltarea activității sportive din acest raion.

O frumoasă inițiativă a Clubului sportiv școlar din Capitală: „Cupa Școlarilor" la rugbi redus

Din inițiativa conducerii Clubului sportiv școlar București, săptămîna viitoare va începe o competiție de rugbi redus dotată cu „Cupa Școlarilor", la care vor participa numai echipe de juniori mici. În acest sens, clubul organizator a și emis invitații cluburilor sportive bucureștene și școlilor sportive de elevi.

Întrecerile urmează să se desfășoare — după toate probabilitățile — în sala din șoseaua Iancului (lîngă stadionul 23 August).

Înțelegînd să sprijine această frumoasă acțiune menită să popularizeze rugbiul în rîndul elevilor, federația de specialitate a hotărît să delege la meciurile din cadrul „Cupei Școlarilor" o serie de arbitri dintre cei mai cunoscuți.

Microfoileton ilustrat...

Sala Dinamo, ora 19 și 43 de minute. Baschetbaliștii de la C.C.A. contraatacă. Nedef încearcă o acțiune personală, nu reușește și dinamoviștii preiau inițiativa. Jocul este din ce în ce mai frumos, mai interesant. Sportivii celor două echipe culeg ropote de aplauze. Culeg și eu cîteva fire de pămînt din cap...

Nu e nimic îmi zic, probabil de undeva de sus, de la balcon. „Figura" însă se repetă din nou. Mă uit în sus și văd ceea ce vedeți și dv. în fotografie: cîțiva tineri cu picioarele atîrnate peste balustrada balconului. Sînt foarte concentrați, urmăresc jocul cu mult interes și la fiecare fază frumoasă dau satisfăcuți din... picioare. Cînd nu sînt de acord cu deciziile arbitrului lovesc cu pantofii în perete.

Iată însă că în clipa aceasta Folbert comite o greșeală personală. Arbitrul intervine prompt. „Eroii de pe balustradă" nu sînt de acord cu o singură aruncare la coș. Jucătorul trebuia să fie penalizat cu două aruncări libere. Prea ușor se sancționează o greșeală personală... Și de supărare, lovesc din nou în perete. Zidul însă e rezistent și răbdător. L-au ridicat harnicii constructori, spre folosul tuturor. Dacă ar putea însă vorbi sau fluiera ca arbitrul, i-ar penaliza tot pentru „greșeli personale", pentru lipsă de respect față de bunurile poporului.

V. T.

LUPTE

De ce luptătorii de la „libere" n-au ținut pasul cu cei de la „clasice"?

PATRU CAMPIONI ÎȘI SPUN PĂREREA

Ancheta noastră

VLAD VLADESCU — campion R.P.R. 1960, seniori:

„Am urmărit cu deosebită atenție ancheta inițiată de ziarul „Sportul popular". Profit de prilejul care mi s-a oferit ca să arăt și eu cîteva aspecte ale acestei probleme.

Am participat la campionatul republican ce s-a desfășurat la Tg. Mureș. De la o... poștă se putea face o distincție netă între concurenți. Unii aveau o pregătire adecvată luptelor libere, oglindită în comportarea de pe saltea. Alții suplineau lipsa de cunoștințe tehnice prin diferite artificii. Pare paradoxal faptul, dar luptătorii specializați la „libere" nu reușeau totuși să-i învingă așa de ușor pe cei nepregătiți, adică pe cei de la „clasice". Aceasta, deoarece, cei cu pregătire de „clasice" se apărau încontinuu, sau se postau pe marginea saltelei, zona „salvării relative" cum este numită în glumă, și, la orice atac primejdios făceau un salt afară și... totul începea din nou.

Pe marginea campionatului am tras unele concluzii și anume: 1. luptătorii cu pregătire de „clasice" prin înseși nespecializarea lor sînt pasivi, neriscînd să intre în acțiuni complicate de teama urmărilor. 2. Cei de la „libere" sînt forțați de cei nepregătiți să intre în tactica acestora, care este în majoritatea cazurilor o tactică de uzură. 3. A reieșit, mai mult ca oricînd, că în țară sînt patru centre unde se practică cu regularitate luptele libere: Timișoara, Brașov, București și Baia Mare. In rest, pregătiri în ajunul întîlnirilor sau... de loc!!"

CORNEL UIBARIU — campion R.P.R. 1960, seniori:

„Mi-am dedicat o mare parte din timp sportului preferat, luptele libere. Anul acesta am reușit o frumoasă performanță, cucerind titlul de campion al țării la categoria mijlocie. Totuși satisfacția nu e deplină. Pregătirea mea nu a corespuns întru totul, am avut numeroase lacune mai ales în ceea ce privește apărarea. Cînd am fost forțat de împrejurări am adoptat o apărare pasivă, de „desfacere a procedeelor", de ieșire din acțiuni prin dezlipire de adversar.

Mi-am analizat comportarea pe care am avut-o la aceste campionate și mă declar nemulțumit de felul cum am evoluat pe saltea. Mi-am pus întrebarea în mod firesc: care să fie cauza? Eu mi-am explicat-o astfel: în anul 1960 ca și în 1959, am avut un număr foarte mic de competiții de „libere". In al doilea rînd, învățarea de procedee specifice am făcut-o mereu cu un singur partener sau eventual cu doi. La antrenamente am încercat „din mers" aplicarea acestor procedee. Acest lucru l-am făcut cu partenerul obișnuit și îmi lipsea siguranța verificării procedeelor în competiții, în condiții specifice de concurs. Acest fapt m-a împins la unilateralitate. Dacă întîlnesc un adversar diferit de partenerul meu (mai înalt, mai scund, tare în brațe, foarte mobil etc.) simt nesiguranță și de aci și închistarea într-un procedeu sau două care au aplicare universală pentru toți concurenții. Așa îmi explic și sărăcia de procedee și lipsa de varietate a celorlalți concurenți.

Văd rezolvarea problemei prin organizarea cît mai multor competiții interne.

ALEXANDRU GEANTA — campion R.P.R. 1960, seniori:

„Discutarea rămînerii în urmă a luptelor libere și desigur luarea măsurilor de îndreptare a situației sînt binevenite. Am urmărit în ziar cele două materiale apărute pînă acum și îmi permit o observație: dacă o parte din vină o poartă antrenorii, sportivii și federația, în schimb nu s-a spus nimic despre unii dintre acei care pot împiedica desfășurarea normală a unor competiții. Să fiu mai clar. Este vorba de arbitri. Observația mea se referă nu numai la finalele campionatelor republicane ci și la diferitele etape ale acestui campionat.

La București, printre sportivi s-a născut și un dicton în legătură cu arbitrajele: „Spune-mi cine te arbitrează ca să-ți spun ce rezultat obții!" Eu nu afirm că toți arbitrii se comportă astfel. Dar sînt, din păcate unii care deși îndeplinesc și frumoasa activitate de antrenori și cunosc deci cu cîtă trudă, cu cîtă sudoare, se pregătește un tînăr pentru un concurs, totuși trec peste aceste considerente și declară învingători pe acei pe care îi simpatizează. Împotriva unui sportiv nedisciplinat se iau măsuri. E foarte bun acest lucru. Dar cîți arbitri au fost sancționați în ultima vreme pentru arbitraje proaste?"

GAVRIL DOHI — triplu campion R.P.R. 1960, juniori și seniori:

„Cum se poate remedia această rămînere în urmă? — iată o problemă care frămîntă pe orice iubitor al acestui sport. Remediile sînt multiple. Așa vrea să arăt însă o singură măsură pe care o găsesc necesară. Luptătorii și antrenorii de libere trebuie să înțeleagă că pregătirea se face în mod științific și nu empiric. La nivelul atins la luptele libere pe plan mondial, în zilele noastre nu se mai poate face performanță spunînd: „Libere? Ah, nimic mai ușor! Prinde-l de un picior și... gata!"

Pregătirea în această disciplină necesită multe cunoștințe, noțiuni de fizică (echilibru, pîrghii etc.). Un sportiv de „libere" trebuie să fie familiarizat cu biomecanica. Cîți sportivi au făcut acest lucru pînă acum? Din păcate foarte puțini. Toți așteaptă ca toate cunoștințele să le fie predate de către antrenori. Mai sînt unii care nu pun mîna pe carte, care nu țin pasul cu noutățile științifice în disciplina lor sportivă.

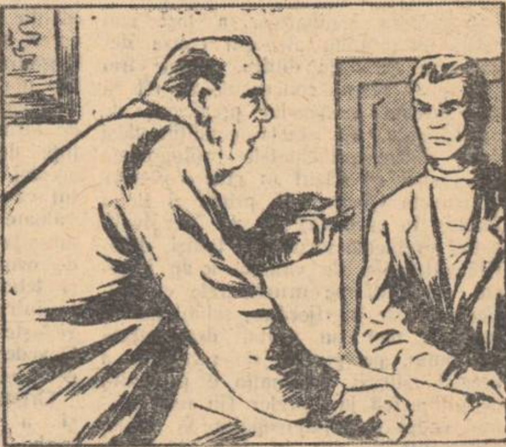
In concluzie, țin să arăt că sportivul avînd atîtea condiții minunate de pregătire, trebuie să privească cu mai multă seriozitate înarmarea sa cu cunoștințe teoretice și științifice în ramura sa sportivă".

ULTIMUL MECI

ADAPTARE DUPA ROMANUL SCRIITORILOR SOVIETICI: **P. Severov și N. Halemski** — desene de Novac

REZUMAT: În Kievul ocupat vremelnic de fasciști, fotbaliștilor din localitate, care lucrează ca hamali la fabrica de pîine, li se impune să joace un meci cu echipa germană Luftwaffe, campioana Frontului de Est.

VI

Ieșind de la Herr Schmidt, Sviridov le spune băieților ce i s-a propus. „Eu i-am răspuns că nu putem juca, dar el a zis că ne va duce pe stadion cu duba neagră". Seara, cînd pleca spre casă, Rusievici văzu pe gard un afiș bălțat în care era ridicată în slăvi echipa Luftwaffe. Zîmbi. Ce reclamă de circ ambulant li se făcea acestor „pantere" și „torpile zburătoare!" Plecînd mai departe, fu acostat de un necunoscut. „Iartă-mă, Nikolai Alexandrovici — spuse acesta încet — sînt un vechi admirator al măiestriei dumitale sportive. Aș vrea să te întreb dacă aveți de gînd să cîștigați meciul cu Luftwaffe. „Bineînțeles, răspunse Rusievici. Altfel de ce am mai intra pe teren?". „Dar înțelege, omule, — urmă necunoscutul — că domnul Radomski, comandantul lagărului de concentrare din Sîreț, se mîndrește cu această echipă ce n-a cunoscut încă înfrîngerea pe întregul Front de Est. Și dacă învingeți nu are să vi-o ierte. Numai înfrîngerea vă poate salva!". După ce se despărți de necunoscut, Rusievici își spuse: „Trebuie neapărat să învingem! Cu orice preț! Victoria noastră e așteptată de întregul Kiev. Aici nu mai e vorba de un meci sportiv obișnuit, ci de luptă; o încleștare ca în primele linii. Dacă domnul Radomski, „stăpînul Kievului", vine pe stadion, n-o să-i fie greu să înțeleagă ce fel de „stăpîn" este aici... Ce se va întîmpla pe urmă? Rămîne de văzut. Dar nici nu putem da înapoi. Dacă-i bal, bal să fie!". Presiunile asupra fotbaliștilor, pentru a se lăsa învinși, continuară. Herr Schmidt le ordonă să piardă și se preocupă chiar de pregătirea lor „fizică". Le mări ziua de lucru de la zece la douăsprezece ore și le reduse rația de mîncare.

(Urmare în numărul viitor)